

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

El mètode progressiu

per SERRA MASSANA

Al senyor Libori — solter de cor tendre — li regalaren un peix de mar, tot dient-li: Tingui compte de canviar-li l'aigua diàriament, mes pensi que ha d'ésser aigua de mar.

I el bon senyor Libori ho feu al peu de la lletra. Cada dia ell mateix anava a mar a cercar una galleda d'aigua, per tal de renovar la de la peixera. Però al fi se'n cansà

— Veuràs — decidi — l'acostumaré a viure d'aigua dolça, però per a no sobtar-lo, ho faré progressivament. — I així, cada dia li treia un didalet d'aigua de mar i n'hi posava...

un de dolça. Fins que no hi hagué més que aigua dolça, no quedà content. El peix que s'hi havia anat acostumant insensiblement, estava gras i lluent com un toixó.

Però l'home volia anar més enllà. — I si així com l'he habituat a l'aigua dolça, l'acostumés a passar-se'n? — I tal dit, tal fet; cada dia li posava un didal menys d'aigua.

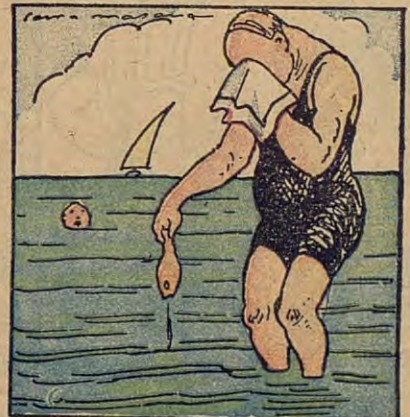
Arribà el dia que la peixera quedà en sec i el peix tan content com si res hagués passat. S'havia acostumat progressivament i s'ho prenía com la cosa més natural.

Talment com un quisso fidel o una mixeta domèstica seguia el seu amo per tot. Un dia, quan ja feia molt de temps que caminava per terra i ja no es recordava que era peix...

el senyor Libori tingué l'acudit d'anar-se'n a banyar. I, és clar, com de costum el peix el seguí pas a pas fins a la mateixa palanca i des d'allí imità el capbussó...

que féu el seu amo. Però com que ja no sabia de nedar, es va ofegar amb gran disgust del senyor Libori, el qual exclamà plorent: — Tant que m'havia costat d'ensinistrar-lo!

El gos dels saltimbanquis

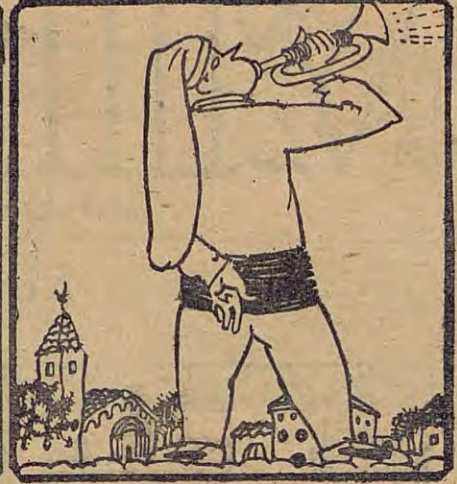
per ACIT

Uns joglars roda mons tenien un gosset lleugeríssim que executava els números més sensacionals del progama, saltant com una pilota i passant rabent per llocs inversemblants.

El dia que acabaren la *tournee* per Catalunya i es disposaven a traslladar-se a França, hagueren esment que el gosset havia desaparegut. Com que, en veritat, era clement...

principalíssim en la companyia decidiren assabentar al poble per mitjà d'un pregó, que a qui trobés i retornés el ca eixerit li seria donada una esplèndida gratificació.

Malgrat tot, el gos no aparegué i no tingueren els pobres saltimbanquis altre remei que emprendre la marxa privats del seu valuós concurs, ço que els tenia molt preocupats.

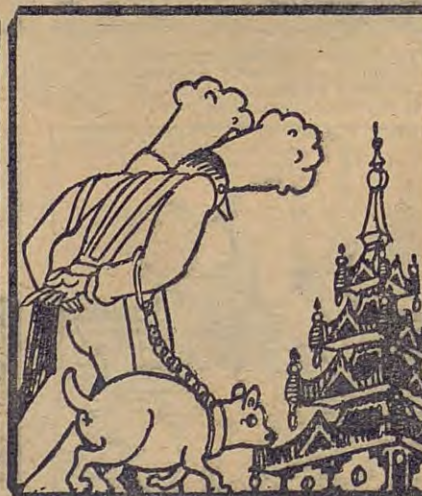
La pobre bestiola s'havia esgarriat pels encontorns i després d'alguns dies de ballar-la bastant magre, es senti atreta per la farum del menjar que guisaven uns cuiners.

Aquests, en reconèixer l'animaló, decidiren guanyar la retribució promesa i empengueren forçosament el camí de la frontera. En arribar al primer poblet s'enteraren que els saltimbanquis...

eren a un altre poble, i en aquest... tres quartos del mateix. I travessant paisos i més paisos, anaren a parar als bolsheviks d'on també ja n'eren fora, però estimulats per l'ofrena anarent recurrent...

la Pèrsia, la India, etc etc. Quan ja gairebé havien donat la volta al món i desesperaven de trobar-los, pogueren per fi la gent del circ. Mes en presentar el gos, hom exclamà fent un rebuf:

— "Ca barret! Aquest animaló està massa gras. No podria pas saltar ni fer res de notable. No podem pas donarvos hi la gratificació"—. Oh, dissort! N'hi havia per tirar la gorra al foc!.. L'havi en cuidat massa bé.

El mestre concertador Sor d'Hina

Dibuixos de CORNET

per P. P. UBACH

No sense raó la seva fama s'havia consolidat. Encara que bastant xacrós, això no l'havia privat d'imposar-se dirigint les obres dels grans mestres en el Gran Teatre de la Gran Opera. Excel·lia en els grans corals i sobre tot en les obertures brillants i eixordadores. Tothom recorda encara amb una esgarripança de goig estètic la memorable nit de l'estrena de «La taça d'Atila» que conduí l'orquestra amb un brio que féu posar els espectadors de peu dret, aplaudint rabiosament i fent aixecar el teló infinitat de vegades, tan és així que l'endemà els maquinistes deien a l'empresa que, o els apujava el sou o ells no apujaven més el teló. I com ponderar les interpretacions magnes del «Nabucodonosor» i del «Zumalacàrregui» i de tantes òperes genials?

Tothom convenia a admirar el talent i tremp excepcional del mestre, i els abonats mateixos, malgrat que els sorolls que desencadenava trencaven molt sovint llurs amenes converses, l'esguardaven com una glòria nacional; no era pas tan venerat pels músics que estaven a les seves ordres, que tenien en ell un tirà infadigable i exigent per demés. Si és cert que les obres sortien ajustades a la perfecció, prou que ho sabien els subordinats que arribaven a executar-les de memòria, tants eren els assajaments que els obligava a fer. S'assajava a tot hora; ell estava sempre a punt amb la seva bufandeta de llana, les ulleres de cristalls groixuts de dit i la batuta revinguda i inexorable. Allò era un Teatre amb Opera contínua, i quan ja semblava que la partitura no podia sortir millor, els emplaçava per l'endemà a fi de tornar a repassar-la i pulir-la fins que els professors treballaven d'esma i de fàstic.

Un dia, en un moment en què reunits es queixaven dels procediments de negrer del primer director, el del bombo va insinuar un pla de venjança que feia dies anava tramant en el seu magí. La idea d'una malifeta que escarmentés el tirà avivà l'interès dels reunits i aviat foren posats d'acord per portar-ho a la pràctica: Es tractava senzillament d'aprofitar-se de la miopia molt accentuada del mestre, per en el proper assajament deixar-lo sol, per tal que arribés a adonar-se del descontent i cansanci de les seves hosts. Es posarien a la feina com si tal cosa i paulatinament anirien desertant dels llocs. Calia que finalment vegés que si ell era sord i malhumorat, ells no eren tampoc uns xais als quals es pot explotar a gratcient. La conxorxa finalitzà fent tots plegats una rodona i allargant la mà cap el centre en solemne senyal de jurament d'adhesió i fidelitat a la causa, talment com en les conjures dels segons actes de les òperes italianes.

L'endemà s'assajava per centèssima vegada «El cop d'Aspàsia» i tot començà bé com de costum. Passaren el mages-

tuós preludi, vingueren els recitats inicials i després el duo inspiradíssim, però en arribar al quartet arborat de follia, començà l'acció en l'orquestra. El mestre donava l'entrada als clarinets i aquests, cautelosament, en lloc d'entrar feien la

gran guillada. Igualment feren els violoncel·ls i les trompes i les senyores de les arpes i tots, fins que només quedaren els faristolos i les cadires.

Aleshores si les butaques de vellut vermell, arrengrerades i buides en la semi-foscor, haguessin tingut sentits humans, haurien presenciat i gustat un espectacle inaudit. El mestre concertador continuà com si tal cosa dirigint el quartet arborat de follia i el chor religiós que el succeïa, i la romança sobreeixint de passió, i el concertant bèl·lic del final de l'acte, tot això amb un braó, amb aital fogós entusiasme que els punys planxats se li despenien dels braços voleiadors, perdia la bufanda i les ulleres, i com un ca que surt de l'aigua espolsava les gotes de suor que s'espargien al seu entorn.

Acabat el darrer compàs, llençà un sospir de certa satisfacció, i tot eixugant-se el front i el clatell es dirigí cap a la porteta de sortida, barbotejant: — No ha anat malament del tot, però caldrà tornar-hi, car he remarcat que el metall ha sobrepujat massa la corda.

I de tenir sentits, les butaques polsoses del Gran Teatre de la Gran Opera s'haurien enterat que el genial primer director senyor Sor d'Hina, demés d'altres xacres, patia de sordera, detall que tothom ignorava.

P. P. UBACH

L AU les aventures

d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

— Ah, doncs, què voleu? Que us el lliuri? Es impossible! — va replicar l'alcaide Quijano amb una revifalla de domini.

— Calma, missenyor. Ja comprec que no podeu amollar un presoner que ha vingut aquí per ordre del governador, però qui us priva de «tenir la desgràcia»

prendrà Sa Excel·lència... — va rondinar l'alcaide amb ganes de trobar la sortida.

— L'home pot fugir a una hora que vós no estigieu de guàrdia, precisament. Jo no us demano sinó una cosa: indiqueu-me de fora estant on rau aquest xicot i durant dues nits deixeu aquell indret sense guàrdia, o millor una guàrdia que hagi begut... No demano molt?

Després d'afinar els detalls del projecte fins a fer-lo viable, Lau va separar-se del funcionari deixant-li un bell graapat d'or.

le veure'l fugir?

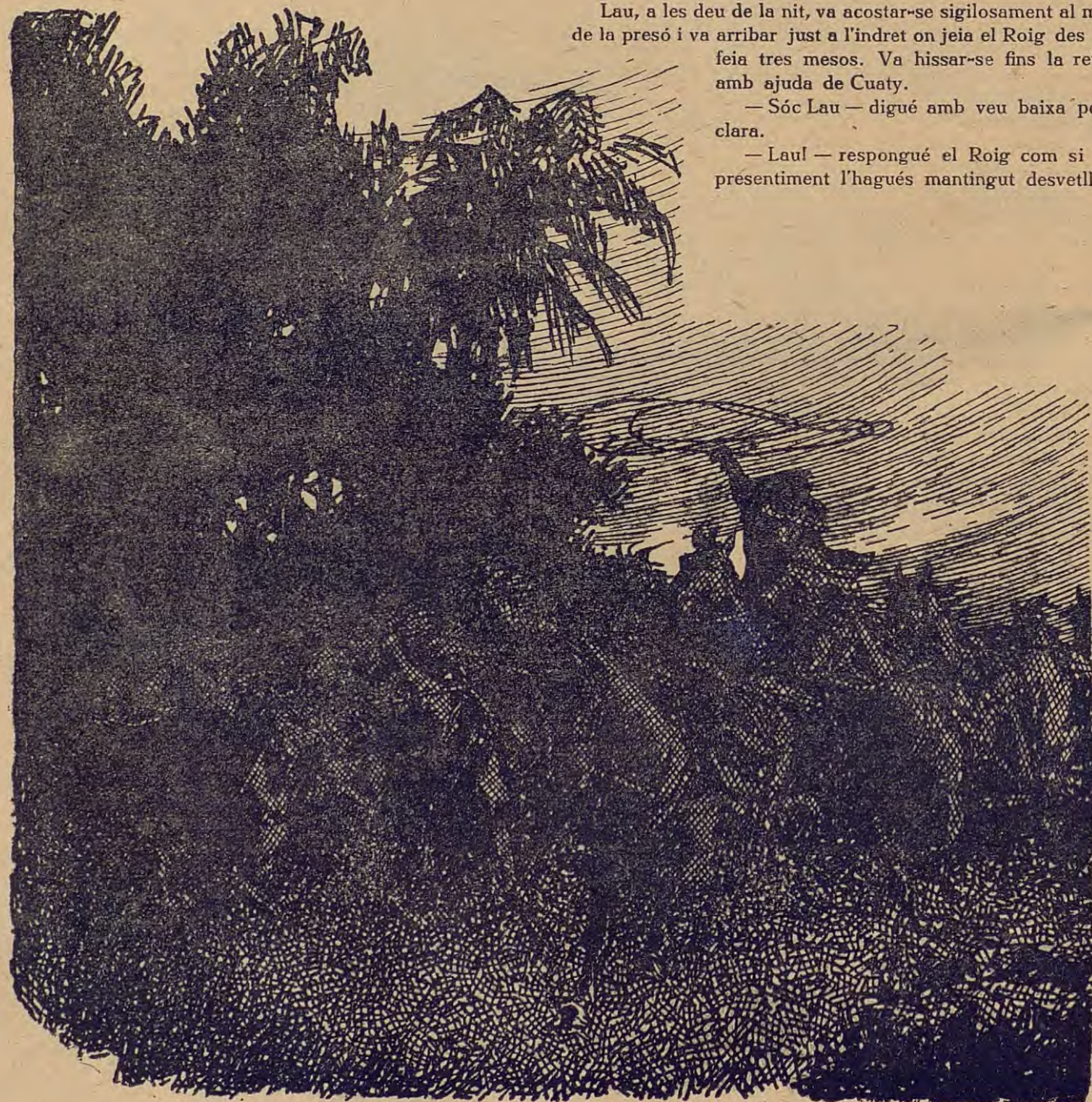
— Això és més enraonat; tanmateix qui sap com s'ho

El doble cop

Lau, a les deu de la nit, va acostar-se sigilosament al mur de la presó i va arribar just a l'indret on jeia el Roig des de feia tres mesos. Va hissar-se fins la reixa amb ajuda de Cuaty.

— Sóc Lau — digué amb veu baixa però clara.

— Lau! — respongué el Roig com si un presentiment l'hagués mantingut desvetllat.

— Vinc a treure't d'aquí

— Sí, oi? — va fer el Roig amb una assegurança i una naturalitat que haurien fet riure al mateix Lau si l'hora hagués apropiat per riure.

El temps apressava.

— Té — va dir Lau traient una llima del cinyell. — Treballa.

I de seguida, mig apuntalat en la finestra, començava amb una altra llima a treballar ell també des de la banda de fora.

— Ens sentiran — va dir el Roig, alarmat per la fressa de la llima que, tot i la cura amb que era manejada, resultava massa estrident en el silenci de la nit.

— No tinguis por. El centinella d'aquesta banda i el que l'ha de substituir dormen com uns socs... I el sergent també.

— N'estàs segur?

— Uii! Jo mateix he pagat el beure.

De tant en tant, Cuaty imitava la xiscladissa del mussol i aleshores Lau i el Roig aprofitaven per llimar amb més força. Els ferros eren groixuts, veritables ferros de presó.

— No acabarem avui — deia el Roig sentint els dits baldats i sanguejants.

— Si no és avui serà demà — deia Lau que, més ben nodrit que el seu amic, seguia encara empunyant la llima, que cremava com si acabés d'eixir d'una farga.

— Demà podrem seguir?

— Sí... Tu descansa ara... Ja li tenim el peu al coll.

Va davallar i va tornar a pujar amb un grapat de fang negrós amb el qual va cobrir la depressió que les llimes havien fet en el barrot de ferro. Encara, un tercer cop, va tornar a baixar i pujar pel mur fins a la reixa del seu amic, per donar-li una mena de pastes i un bon tros de carn rostida.

— Té; refes-te una mica. Demà cal que siguis el Roig de la bona època. Adéu.

En Lau, avesat a la tènue claror de la celistia, veïe dues grosses llàgrimes relliscar per les galtes del Roig, encastat a la reixa.

Si la nit havia estat agitada, el dia no ho fou menys. Per mitjà de Cuaty, féu arribar una lletra imperceptiblement a

mans de Mme. Biard, avisant-la perquè fossin preparades per partir a nit venidora. Els recomanava, sobretot, que no fessin res que pogués cridar l'atenció del servei o del veïnat.

En acabat, es preocupà dels cavalls. No els llogà ni els comprà — tot i que llur preu era irrisori. — Decidí robar-los. Era l'única manera de no descobrir prematurament el seu projecte d'allunyar-se d'Asunción. Però, per tranquilitzar la seva consciència — aquest era el seu propòsit — deixaria el preu exacte ben embolicat en un paper i en lloc visible.

I vingué la nit de bell nou. L'ombra d'En Lau i la de Cuaty, l'indi fidel, sorgiren a la vora de la presó. Les llimes donaren la darrera escomesa, que fou curta; l'absència d'un sol barrot bastà perquè el cos afinat del Roig passés a la part de fora.

— Apa, cuiteu — deia En Lau tot abraçant el seu amic com per ajudar-lo a davallar, en realitat obeïnt un impuls del cor que, exquisit, no volia manifestar-se gaire.

Els tres homes, a tota pressa, es dirigiren a casa de Madame Biard. En entrar en el seu carrer, la claror de la finestra va semblar-los un salut discret...

— Vetllen; ens esperen — digué Lau amb una emoció gens recomanable.

No cal dir si mare i filla eren a punt per aquell viatge tan desitjat. La porta ben untada girà sobre les seves frontisses amb un absolut silenci, i la colla va posar-se en marxa cap els afores.

El robatori dels cavalls fou fàcil i sense incidents. Lau lligà a una soca una bosseta amb diners sobrats per indemnitzar al propietari, i els cinc genets partiren al trot curt, car per les dues dames era una incòmoda novetat de muntar sense sella. Dues hores després arribaven a la misèrrima *pulqueria* de *Quismos*, on M. Biard, havia restat sol durant prop de quinze dies. Quines llàgrimes vessà en sentir la doble abraçada de la muller i de la filla!

Lau hagué d'ésser cruel, posant un límit a llur esplai.

Fugir!

— Hem de cuitar — deia. — Ara no estem segurs enlloc. L'evasió del Roig i el vostre rapte, missenyores, probablement seran coneguts aviat i el governador no renunciarà així com així a caçar-nos a tots... A cavall!

Recolliren totes les selles que hi havia a la *pulqueria* i partiren al galop. Dissortadament ni M. Biard ni la seva muller ni la seva filla pogueren soportar gaire estona el galop dur dels cavalls de la pampa. Calgué retardar la marxa i, de tant en tant, fer parades. Lau patia qui-sap-lo. No tenia cor per augmentar el martiri d'aquella bona gent, imposant-los jornades completes, de pastor o d'indi. I a l'ensems sentia que cada hora que perdien era un nou avantatge per llurs probables perseguidors.

Es per això que cada cop que descavalcaven cuitava a encastar l'orella a terra i a fer-li-ho fer a Cuaty, en la finor auditiva del qual tenia una enorme confiança.

Un dia, el cinquè després de la sortida d'Asunción, Cuaty, més per la mímica que per les paraules, anuncià que sentia trepig de cavalls.

— Molt lluny?

L'indi va fer un senyal amb la mà que representava llunyania.

— Són lluny... segurament són lluny. Però si ens segueixen el rastre, demà els tindrem a sobre... I si no demà passat — va rondinar Lau a prop del Roig.

(Continuarà)

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 253 — MERCE VIRGILI

Per la Patria treballar
és de tots obligació
i la sardana dançar
és ma més bella il·lusió.

N.º 254 — PERET FOLGUERA

A mi m'agrada el tennis
l'atletisme també
i segons com t'ho prenguis
m'agrada ser també

N.º 255 — M. GUILAYN

M'agrada molt llegir
llibres d'Histories i Faules
tot el jorn, des del matí
estic de cap a les taules

N.º 256 — FRANCESC ROS

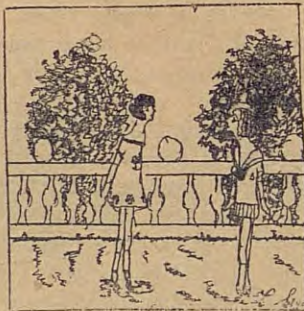
M'agrada pujar als arbres
encara que de vegades
en surto ben malament
atuit per escarment

N.º 257 — MATEU TUTUSAU

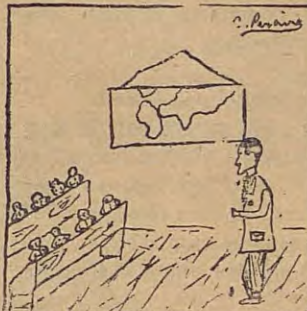
M'agradaria anar-hi
dalt d'aquell aeripla
per agafar el canari
que ahir se'm va escapar

N.º 258 — CARME SEGUR

Tots els dies jo m'els passo
tot jugant, jugant a fet
menys els disaptes, que'm poso
a llegir el VIROLET

N.º 259 — CARLES PERAIRE

M'agrada molt estudiar
les ciències i les lliçons
per poder acontentar
al mestre senyor Canons

N.º 260 — JOAQUIM COMPANYY

A mi m'agrada caçar
i conèixer les tesqueres
i així poder matar
més planament a les feres

N.º 261 — JAUME MAS

A mi m'agrada el futbol
i el contemplo amb afició
i quant passen algun gol
m'ompo de satisfacció

N.º 262 — CLIMENT PEIX

L'esport que a mi més m'agrada
es sense dubte el futbol
perquè el public s'entusiasma
quan veu que faig algun gol

N.º 263 — PERE FOLGUERA

M'agrada a mi el futbol
perquè es molt distret
i sempre faig un gol
passant-lo a n'el porter

N.º 264 — FRANCESC ROS

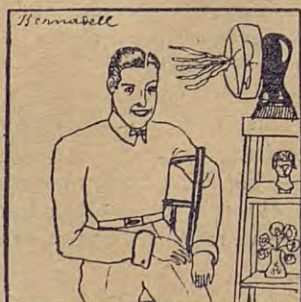
M'agrada molt nedar
si pot ser en un rec
perquè així em distrec
podent-me remullar

N.º 265 — CARLES SEGURA

Per passar bé l'estoneta
em posso devora el riu
i faig una adormideta
i me n'entorno a Llofriu

N.º 266 — JOAN BERNADELL

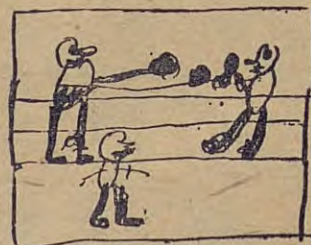
Ara que és temps de calor
lo millor és sense dubtes
passar les hores més caldes
a prop del ventilador

N.º 267 — PERE SABATE

Lo que més m'agrada a mi
és anar a càl padri
perquè em pugui mantenir

N.º 268 — JOSEP PORTAL

A mi lo que més m'agrada
és el veure boxejar
i després menjar patates
i llegir i passejar

Rodolins incomplets

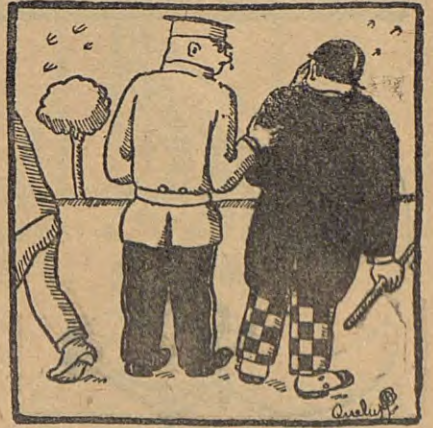
Per un ull de poll

D. Pep al Sr. Ripoll

El Sr. Ripoll s'enfada

I després d'haver rebut

FRASE FETA

HUMORISTES ESTRANGERS

L. MENDOUSSE

Els petits problemes de la circulació

Hom ha fet recentment les proves d'un aparell que permeti traspassar els carrers sense perill de pendre mal.

JEROGLIFIC

Ki v l l g u i l s d
 e e m e n g i d a t

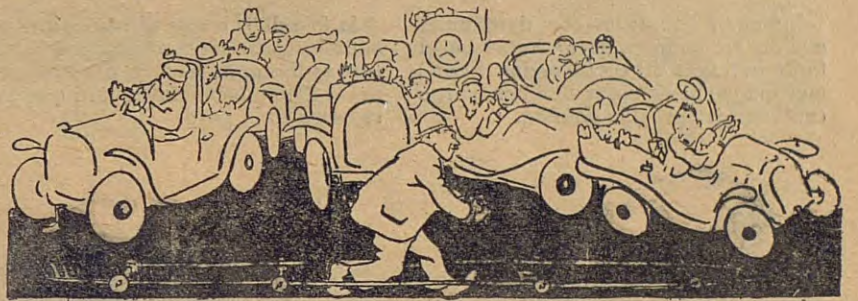
L'aparell plegat

ENTRETE
NIMENT

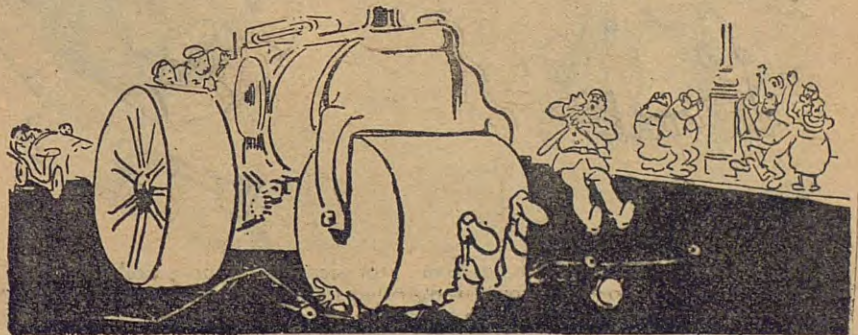
Solucions al
número passat

15° 6 4 3
5
10° 8 2 9 20
11
16 17
12 17
13° 16
14° 15

Rodolins incomplets:
1. La Mercè que és tan bufona, empaïta una papellona. 2. Capriciosa i joganera, es posa al cap d'en Sirera. 3. La papellona ha volat, i sols el cap ha atrapat. Entreteniment: Un vaixell. Frase feta: Tenir la llengua molt llarga. Jeroglífic: Vingalo que sempre és bo faci fred faci calor.

L'aparell desplegat

L'aparell doblegat i cilindrat

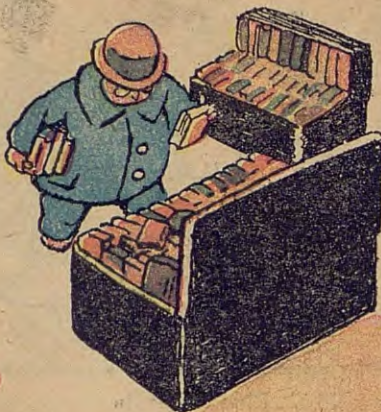
Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que passi sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

(De Le Rire)

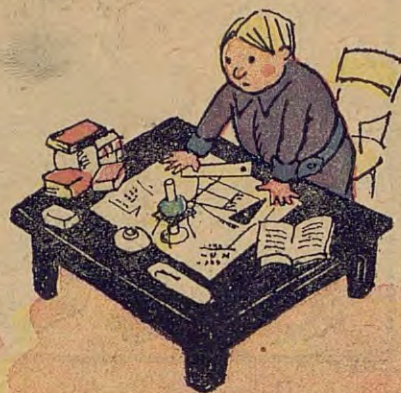
LA INVENCIO DE L'OU COM BALLA

A força de llegir en els quotidians de la comarca els constants estudis i progressos realitzats en el ram dels pous artesians, va entrar al senyor Pere Gutern el desig de fer-ne un en el jardinet

de la torreta que tenia a St. Protasi de les Olles. I per tal de reeixir, va començar a documentar-se, comprant tots els llibres nous i d'ocasió que tractaven de tan interessant matèria

i adquirint tota mena de regles, compassos, aparells d'anàlisi, etc., per tal de ben assabentar-se de com i de quina manera tenia de procedir per dotar la torreta d'un pou artesià de reglament.

I, mans a l'obra: un cop determinat el lloc on tenia de fer-lo, començà el forat amb un delit corprenedor. El primer dia ja l'havia enfondit d'uns quinze centímetres aproximadament.

Ja feia dues o tres setmanes que treballava, quan un matí s'adonà que el peu se li omplia d'aigua gens recomanable d'un infecte clavegueró que passava massa a prop.

Això va ocasionar algun retard al seu treball, car va tenir d'entretenir-se a tapar el clavegueró i buidar el pou de l'aigua bruta que li havia anat caient.

Plomas

El senyor Pere Gutern ja començava a estar avorrit i, no sense força raó, trobava la feina llarga, car l'home havia baixat al pou per no sé quantes centes vegades. Per fi, a les vuit centes noranta i pico...

tot picant senti un sorollet de buid. — Ja està — exclamà. — Ara si que hi sóc. Un quants copets més i ja tinc pou artesià. — I tot dient això, la darrera capa de terra s'aixecà amb la pressió de

l'aigua i aquesta drollà furient alçant el pobre senyor Pere que feia voltes vertiginoses a una notable alçada. Mes en lloc de desesperar-se veient la seva situació, va pensar: — Què puc fer ara? Ja ho tinc: un invent. I va inventar-se l'ou com balla.